OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

14

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 14

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXXV

MAŞINA INFERNALĂ

(Continuarea ultimului capitol din nr. 13)

Fireşte, se exclud de aici bătrânii, copiii şi cei mutilaţi.

Câteva magazine s-au închis, considerându-se că nu vor avea clienţi, în momentele acelea când toată suflarea va fi ocupată în altă parte. La fel au procedat şi unele fabrici şi întreprinderi, nu de alta, dar nu voiau să rişte o grevă generală pe acest considerent. S-au convocat unităţi suplimentare de poliţie şi jandarmi pentru a putea ţine mulţimea în frâu pe stradă, deşi nu erau foarte siguri în care parte a oraşului îşi va face intrarea blindatul.

Şi iată, evenimentul s-a produs!

Toată lumea avea o opinie despre cum va arăta celebrul automobil, jurnaliştii americani îngrijindu-se din vreme de lucrul acesta. Întrucât îl fotografiaseră în toate ocaziile.

Într-adevăr, autovehiculul arăta destul de ciudat, dar şi dezamăgirea a fost mare. Nu de alta, dar blindajul fusese coborât şi nu s-a mai ridicat, indiferent câţi pumni l-au zguduit de mânie. Prin ochiurile înguste lăsate libere nu se putea vedea nimic înăuntru, ci numai în afară.

Au fost aruncate flori, coroane florale, peste această cutie blindată mişcătoare, în timp ce orchestre ambulante ad-hoc au început să intoneze imnul american „Yankee Doodle”.

S-a strigat chiar şi hip, hip pentru Miss Leonor Morris şi „Trăiască districtul Cokumbia”. În timp ce câţiva descreieraţi mai entuziaşti au tras focuri de revolver în aer, iar unii chir în stomacurile vecinilor lor, ceea ce a dus la veritabile tulburări de stradă, soldate cu morţi şi răniţi.

Din păcate, sosirea automobilului nu a decurs aşa cum îşi propuseseră autorităţile, cu strângeri de mână, cu discursuri fulminante de bun sosit, aşa cum se procedează de obicei în

lumea civilizată anglo-saxonă.

Spre ciuda acestora, automobilul a parcurs într-o viteză moderată în jumătate de oră, claxonând încontinuu întreg oraşul, fără ca vreunul din locuitorii semeţei citadele să vadă la faţă măcar un singur pasager al acestuia. Maximus nu se lăsa înduplecat de nimeni şi nimic ca să se oprească, întocmai ca soarele ce-şi urmează netulburat drumul în sensul ptolemeic al cuvântului. Numai acei oameni care s-au aţinut în zona portului Posto, de fapt fără vrerea lor, întrucât fuseseră obligaţi să o facă, dată fiind presiunea existentă pe străzi, s-au văzut răsplătiţi pentru răbdarea şi perseverenţa lor, de a fi martori la un eveniment deosebit.

Orice port are azi, în afara rampei pentru trăsuri şi alte mijloace de transport şi una pentru vehiculele nautice, care duce direct şi neabătut înspre apă. Pe această rampă aluneca acum automobilul, până ca a ajuns de-a dreptul în… apă!

Da, acum privitorii de pe margine au putut fi răsplătiţi în cele din urmă pentru perseverenţa lor! Maximus se transformase, aşa cum o ştia el cel mai bine, într-o barcă cu motor.

În acest fel s-ar putea călători peste ape până la Buenos Aires, în America de Sud, prin propriile forţe.

Că automobilul blindat urma aceeaşi rută de care se folosise odinioară Georg Hartung în propriul său periplu, ca globe trotteur era de notorietate publică. Orice carte a acestuia era cerută peste tot şi editorii lui numai că nu-şi smulgeau părul din cap că renunţaseră să o mai publice, stocurile existente fiind de mult epuizate. Sigur, se punea problema unei noi reeditări, din care şi Georg îşi avea partea lui fără îndoială.

Pentru a alege să străbată întinderea oceanului prin propriile sale forţe, nu putea şi nu-şi propusese Maximus. S-o facă niciodată. Totul avea limite.

Şi din nou după câteva bătăi elicea automobilului transformat în barcă a încetat să se mai învârtă, iar după o scurtă zvâcnire îndărăt, Maximus s-a oprit cu totul în apele portului.

— Aşa. Aici în apă suntem asiguraţi împotriva unui atentat cu bombă, nu trebuie numai să ne păzim decât de o eventuală mină submarină.

— Dar ştiţi să vă păziţi straşnic viaţa!

Georg a spus-o pe un ton glumeţ.

— Gândiţi-vă numai la ce v-am spus adineauri: ne asemănăm unei broaşte ţestoase care se simte cât de cât în siguranţă numai atunci când se retrage cu totul în carapacea ei,

nemaiexpunându-şi nici unul din membrele corpului.

— Opriţi-vă, uite că este cineva care vrea să ne anunţe ceva.

Spunând aceasta, ea a deschis una dintre ferestrele de formă circulară.

— Domnule căpitan, sau domnule inspector şef vamal, vă rog un moment!

Cel interpelat se afla pe un mic vapor de coastă aparţinând fără îndoială autorităţii vamale.

— Numai o întrebare, Sir! Când pleacă din port primul vapor, care ar putea transporta până la Buenos Aires automobilul nostru?

Se nimerea de minune! Vaporul Columbus îşi anunţase deja plecarea chiar în acea seară, la ora şase.

— Ne va lua şi pe noi?

— De ce nu? Şi chiar dacă nu a prevăzut-o, cine n-ar face o excepţie când vine vorba despre frumosul dumneavoastră automobil?

Leonor a evitat cu diplomaţie toate întrebările încuietoare. I-a mulţumit funcţionarului şi a închis fereastra.

Elicea lui Maximus a început din nou să se învârtă, dar acum cu un ţel prestabilit. Către impunătorul vapor Columbus.

La bordul acestuia a încetat orice activitate imediat, pentru a permite marinarilor şi lucrătorilor portuari să privească. Şi la bordul acestui mare vas era, ca pretutindeni, cunoscut că faimosul automobil îşi făcuse simţită prezenţa în Capetown.

Leonor a deschis din nou una din ferestruicile de sus pentru a se face auzită:

— Aş dori să vorbesc cu domnul căpitan.

— Căpitanul Arlen chiar acum se reîntoarce de pe uscat.

Barca cu care se înapoia de pe ţărm căpitanul vaporului ajunsese tocmai într-una din părţile laterale ale lui Maximus. Leonor s-a pus de îndată în legătură cu căpitanul, care s-a dovedit un om de lume şi extrem de politicos.

Da. Căpitanul s-a învoit până la urmă să ia la bordul său automobilul.

— Dar există o condiţie.

— Care este?

— Automobilul trebuie să rămână pe punte.

— Este în siguranţă acolo?

— Absolut. Atâta timp cât ţin scândurile vasului meu. Nu trebuie să vă temeţi de nimic în legătură cu asta.

— Şi care va fi preţul?

— Va trebui să mă mai gândesc.

— Noi suntem aprovizionaţi cu de toate…

— Asta n-are nici o importanţă în raport cu preţul de călătorie a pasagerilor.

— Oricum, noi nu vom părăsi de fel automobilul.

— Cum, nu-l veţi părăsi chiar deloc?

— Nu, nu, ne puteţi considera ca o marfa, ca o cutie oarecare, pe care o transportaţi dintr-o parte într-alta a oceanului, Automobilul este doar un ambalaj. Pe timpul întregii călătorii nu vom pune odată piciorul jos.

— Şi de ce nu, mă rog?

— E vorba de un pariu aici.

— Hm… aşadar un pariu! a spus imediat englezul plin de înţelegere. Aşa mai veniţi de acasă. Este cu totul altceva. Mi-ar fi plăcut să mai am ocazia de a schimba o vorbă sau două cu dumneavoastră.

— Dacă-i pe aşa, asta o puteţi face. Prin urmare, cât o să ne coste? O evaluare aşa aproximativă şi tot ar ajunge.

— O sută cincizeci de lire.

Leonor şi chiar Georg s-au gândit la o cu totul altă sumă. Căpitanul nu părea numai din pură simpatie să se fixeze la o atât de mică. Un astfel de comandant de vas trebuia mai întâi de toate să ţină seama de regulile societăţii comerciale de care aparţinea şi numai în ultimul rând să se gândească la propriul lui interes sau simpatiile sale. Un astfel de privilegiu nu le e permis să facă nici unui căpitan.

Mărimea mărfii încărcate, experimentatul căpitan cu siguranţă că o estimase corect. De altfel, în asemenea cazuri era luat în calculul în primul rând spaţiul ocupat de marfa transportată pe vapor şi mai puţin greutatea acesteia.

— În acest caz suntem şi noi incluşi în preţ? a întrebat Leonor.

— Cu siguranţă, dar dacă veţi părăsi automobilul, veţi fi taxaţi ca „marfa umblătoare”, a glumit căpitanul.

— Mai am patru însoţitori.

— Şi aceştia vor rămânea înăuntrul automobilului. Hrănindu-se acolo?

— Cu toţii deopotrivă.

— Atunci vom rămânea la o sută cincizeci de lire sterline.

— Şi îmbarcarea şi debarcarea?

— Totul este inclus în preţ.

De altfel, îmbarcarea şi transbordarea s-a petrecut în următoarele minute. Marinarii l-au legat pe Maximus cu frânghii

groase, trainice, după care a fost tras la bord şi înţepenit temeinic de catargul principal, undeva în dosul coşului cel mare.

Leonor i-a povestit lui Georg cum decursese negocierea şi acesta nu a sperat ca totul să se aranjeze la un preţ atât de redus.

— Ce făceam dacă atunci în Arback n-am fi găsit banii aceia! a evocat chiar Leonor acea întâmplare.

— În acest caz am fi găsit cu siguranţă o altă rezolvare, a venit răspunsul încrezător al lui Georg.

Blindajul rămăsese coborât, Georg i-a propus fetei să-l ridice, dar aceasta nu şi-a schimbat părerea.

Ziua s-a scurs ca toate celelalte. Prin ferestruicile circulare puteau vedea totul în jur şi chiar mai bine decât în timpul călătoriei.

Din când în când câte o barcă aducea noi pasageri, iar înspre ora şase s-au înălţat steagurile pe catarg şi şuieratul sirenei le-a dat tuturor de ştire că totul era pregătit de plecare.

O jumătate de oră mai târziu, Columbus a părăsit rada portului.

Paisprezece zile erau prevăzute pentru traversarea oceanului şi dintre acestea trecuseră de-acum trei. Nu se plictiseau totuşi. Se găseau într-un loc bine ales şi nu se deosebeau prea mult de zilele în care mergeau ei înşişi pe roţi. Numai că acum nu mai era necesar să stea cineva pe scaunul şoferului.

Adam s-a pus pe treabă împreună cu cei doi montori, demontând piesele mecanice ale automobilului, curăţindu-le şi ungându-le cu ulei. Când Leonor nu lua parte la această delicată dar scrupuloasă operaţie, citea cărţi din biblioteca lui Maximus, pe care le parcurgea din scoarţă în scoarţă, dar cel mai mult se plimba pe coridorul ce lega compartimentele automobilului, întinzându-şi şi dezdoindu-şi braţele.

La început automobilul a fost înconjurat de o mulţime de curioşi, care-i dădeau târcoale, dar întrucât nici o fereastră din cele deschise nu le permisese să privească înăuntru şi nici de acolo nu le parvenea nici un zgomot, s-au plictisit curând şi i-au lăsat în pace.

Din când în când mai venea şi căpitanul, cu care Leonor se întreţinea, dar numai prin fereastră.

Într-a treia zi a sosit iarăşi căpitanul, care de data asta a bătut într-un anumit fel în blindajul automobilului. Când Leonor a privit afară pe fereastră, a observat de îndată că printre pasagerii adunaţi pe punte domnea o mare agitaţie.

— Miss Morris, aş vrea să vă vorbesc între patru ochi şi dacă eu nu pot ca să intru în automobilul dumneavoastră, v-aş fi recunoscător să veniţi pentru puţin în cabina mea.

Leonor i-a permis căpitanului să intre, în timp ce acesta reuşea cu greu să-şi păstreze calmul.

— Este adevărat, Miss Morris, că aveţi duşmani puternici care vor să distrugă această invenţie a tatălui dumneavoastră şi prin forţă dacă este nevoie?

— De unde ştiţi dumneavoastră?

— Vă rog înainte de toate răspundeţi-mi la întrebare.

— Da, e adevărat.

— În deşertul Gobi s-a încercat să vă otrăvească pe dumneavoastră şi echipajul?

— A şi ajuns asta la urechile publicului?

— Da, deja totul s-a relatat în ziare. Şi chiar înainte de a ajunge la Capetown s-a săvârşit un atac cu bombă asupra dumneavoastră?

— Chiar şi asta este deja cunoscută…?

— Cu câteva ora înainte dea a ridica ancora, am auzit ceva zvonindu-se ceva de genul acesta în oraş. N-am avut însă vreme să cercetez mai adânc problema asta, iar pasagerii sosiţi la bord n-aveau ştire de aşa ceva, altfel s-ar fi aflat mai multe între timp.

— Nici eu nu v-am întrebat, pentru a nu vă stărui amintiri neplăcute, sau chiar resentimente. Acum însă sunt nevoit să aduc în discuţie şi acest aspect. Aşadar, a avut loc un atentat cu bombă asupra dumneavoastră?

— Da. Bomba a fost aruncată dindărătul unui perete de stâncă, dar noi am parcurs porţiunea aceea de drum în fugă, aşa că a explodat undeva îndărătul nostru, în felul acesta am scăpat de la o moarte aproape sigură.

— Bănuiţi sau ştiţi cine se află îndărătul acte?

— Cred că ştim, dar nu m-aş aventura să o spun, întrucât m-aş putea înşela. Avem câţiva duşmani care ne-au ameninţat cu moartea şi care operează separat.

— Înţeleg! Aţi auzit înainte vreo detunătură?

Căpitanul le-a relatat că puţin mai devreme se auzise o detunătură şi dup cercetări s-a găsit că explodase cufărul unui pasager, din care ieşea fum.

Căpitanul, care fusese chemat de îndată, pusese să se sigileze cufărul şi l-a sechestrat şi pe proprietarul acestuia. În cabina căpitanului cufărul a fost cercetat de către un inginer expert, care-şi luase toate măsurile de precauţie. Despre ce a fost vorba

de fapt? Cufărul fusese umplut cu fân, care s-a aprins cumva şi în acest fân fusese pitită un fel de cutie de tablă, umplută cu trei kilograme de dinamită, de zece ori putând să arunce în aer vaporul, fără să se folosească un ceas care să marcheze timpul.

Dimineaţa, explodase doar la trei zile după ce vaporul a aruncat ancora. Fitilul se aprinsese, dar cu tuburile de dinamită altfel au stat lucrurile. Explozia a aprins numai fânul, dar încărcătura de dinamită nu s-a declanşat.

Pasagerul ce era proprietarul acestei maşini infernale n-a fost mai puţin îngrozit aflând de cele întâmplate.

S-a refugiat între punţi, căzând într-o stare de cvasiprostaţie, după care a început să îngâne rugăciuni fierbinţi către Pronia cerească, jurându-se pe toţi sfinţii că el n-a avut habar de ce se găseşte în acest cufăr.

Nici măcar nu era cufărul lui. Puţin înainte de a se îmbarca, un necunoscut l-a abordat rugându-l să ia acest cufăr cu sine şi să-l predea la o anumită adresă în Buenos Aires, primind pentru acest comision zece şilingi ca răsplată.

Omul fusese de acord. Fireşte că aşa ceva nu era permis. Nimănui nu-i este îngăduit să facă asemenea comisioane, transportând bagajele altora.

— Pentru asta va trebui să dea socoteală. L-am închis pe acest om în cabina mea, asta îmi este datoria, pentru a nu primejdui viaţa altor pasageri. Fiindcă nu numai marinarii, dar şi pasagerii au auzit detunături, am lăsat să se răspândească vorba că s-a descărcat din greşeală un revolver într-un cufăr închis. Dacă s-ar răspândi vestea că a fost vorba în realitate de o maşină infernală, pasagerii ar fi cuprinşi de panică. Ar cere probabil ca automobilul să fir aruncat direct în ocean şi nu prea aş vrea. Bănuielile că bomba v-ar fi vizat pe dumneavoastră s-ar răspândi cât ai zice peşte. Nu sunteţi de acord cu asta?

Leonor s-a trântit încă de la început palidă de moarte pe un fotoliu, împreunându-şi spasmodic mâinile.

— Da, da, se mărginea Leonor să şoptească.

— Nu de alta, dar nu cunosc absolut nici un motiv de ce s-ar vrea să mi se distrugă vaporul meu. Ar rezulta numai daune, nimeni n-ar avea de câştigat de pe urma asta. Numai Dumnezeu cel atotputernic ne-a păzit de o mare catastrofa. Eu însă rămân în limitele acordului nostru. Păziţi-vă ca cineva să afle mai mult, altfel nu mai garantez de nimic.

Căpitanul s-a ridicat şi s-a dus. Leonor parcă încremenise acolo pe scaunul ei, până ce a venit Georg şi s-a aşezat lângă ea.

— Aţi auzit şi dumneavoastră, Mister Hartung? a şoptit ea.

— Totul.

— O maşină infernală la bord.

— Dumnezeu ne-a păzit şi a fost milostiv cu noi!

— De unde atâta răutate pe pământ?

— Am mai primit şi alte avertismente de acelaşi gen până acuma.

— Da, dar acuma e vorba de un vapor întreg, cu oameni şi pasageri cu tot, să-i arunci în aer pentru atâta lucru?

Georg a ridicat numai din umeri, preferând să se reîntoarcă în coridor, pe care l-a patrulat din nou încolo şi încoace.

CAP. XXXVI

UN CONFLICT FĂRĂ URMĂRI ŞI CU UN ADAM CE SPUNE ADEVĂRUL

Şi a venit a şaptea zi de călătorie cu vaporul. Leonor aşteptase clipă de clipă, zi sau noapte, să se producă încă o explozie distrugătoare, dar în cele din urmă a aţipit învinsă de somn şi la deşteptare nervozitatea îi cam dispăruse. Georg îşi continua ca de obicei patrularea pe coridor şi în ultima noapte nici măcar nu dormise. În cele din urmă s-a oprit în vecinătatea lui Leonor.

— Miss Morris, să ştiţi că nu mai pot suporta.

— Ce anume?

— Acest prizonierat continuu în cuşca asta!

— Suntem de-abia într-a şaptea zi.

— Ştiu, dar cu greu le-am îndurat şi pe acestea. În mod deosebit simt când nimeni nici nu doreşte să-mi vorbească sau să se uite la mine.

— Şi totuşi, ce vă lipseşte? Eu cred că nimic.

— Dinspre partea asta, mulţumesc, nimic. Cu toate acestea, aerul proaspăt, curat!

Putem să deschidem toate geamurile, sau să producem oxigen într-o cantitate mai mare.

— Şi totuşi, aerul care se produce acolo, aparatul acela nu e pentru mine.

— Cu toate astea, aţi petrecut de altă dată un timp mult mai îndelungat, claustrat în automobil.

— Aşa e, fiindcă a trebuit! Atunci când eşti nevoit să faci, e ceva special. Altfel nu refuz nici o ocazie să mă plimb în aer liber.

Asta cam aşa era, într-adevăr. Atunci când Maximus ave nevoie de o potecă, sau mai degrabă, de vreun drumeag de munte, Georg prefera să alerge pe lângă automobil, chiar dacă ceilalţi nu păreau înclinaţi să o facă.

Asta îl caracteriza numai pe el şi desigur nu-i privea şi pe ceilalţi.

— De altfel, e de-a dreptul ridicol! a continuat Georg.

— La ce vă referiţi pronunţând cuvântul ridicol? a sărit ca arsă Leonor. Deşi Georg nu asta intenţionase.

— Că noi stăm aici ca un melc în găoacea sau cochilia sa. Aţi afirmat-o singură şi eu însumi o ştiu prea bine că nu sunteţi laşă.

— Şt de aceea găsiţi situaţia noastră ridicolă? a continuat Leonor pe acelaşi ton.

Georg nu remarca nimic deosebit în tonul fetei.

— Păi asta am şi spus-o. Nu avem de ce să ne ascundem. Suntem doar pe mare. Am putea ieşi pe punte să inspirăm aerul curat şi sărat al mării şi să...

— Atunci dacă ţineţi atâta, ieşiţi pe punte şi inspiraţi aerul curat şi sărat al mării!

— Da. V-aş ruga să-mi îngăduiţi să fac lucrul acesta.

— Nu e nevoie pentru asta de îngăduinţa sau permisiunea mea! a strigat Leonor, care dintr-un motiv anume continua să fie enervată.

— Atunci o voi face! V-aş ruga însă să renunţaţi şi dumneavoastră la acest prizonierat liber consimţit, întrucât e chiar ridicol să...

— Asta este a treia oară că folosiţi acest cuvânt, a continuat să-i răspundă Leonor pe un ton acru, în timp ce obrajii îi erau roşii ca focul.

— Prin urmare, consideraţi că este ridicol dacă eu prefer să-mi ţin cuvântul pe care mi l-am dat odată în faţa căpitanului? Asta chiar că-i culmea!

Abia acum a remarcat şi Georg terenul alunecos pe care păşise.

— Ei, nu trebuie să o luaţi chiar aşa! Vă rog să mă scuzaţi. Perseverez însă asupra punctului meu de vedere, că în ciuda celor spuse, tot ridicol rămâne până la urmă.

— Da, da, ştiu deja, Ei bine, ieşiţi atunci! Doar nu o să vă reţin înăuntru cu forţa. Am observat mai de mult cum pe dumneavoastră această călătorie cu automobilul vă cam plictiseşte. Nu scăpaţi un singur prilej de a ieşi afară!

Georg s-a silit să-şi păstreze cumpătul.

— Aş vrea prin urmare cu permisiunea dumneavoastră să mai ies din când în când pe punte.

— Nu, nu, nu-i nevoie să mai reveniţi!

Abia acum şi faţa lui Georg şi-a schimbat culoarea.

— Cum? Îmi daţi paşaportul? Mă concediaţi?

— Fireşte, sunteţi concediat. Nu asta doriţi?

— Ba n-o doresc deloc…

— Ei, atunci rămâneţi!

— Cum vedeţi dumneavoastră călătoria asta?

— Cum ar trebui să o văd?

— Leonor, sunteţi bolnavă, extrem de nervoasă, dacă mă pot exprima aşa… a spus Georg privind-o pe fată cu foarte multă seninătate.

— Cum? Bolnavă, nervoasă? Ha, ha, ha! Şi cum de vă permiteţi să mă numiţi aşa, Leonor, de parcă ne-am tutui de când lumea. Pentru dumneata eu sunt numai Miss Morris, m-aţi înţeles?

A fost o privire de o tristeţe sfâşietoare pe care Georg a aţintit-o asupra fetei, al cărei comportament era de nerecunoscut.

— Poate că ar fi mai bine dacă aş ieşi chiar acum afară.

— Da, da, chiar că ar fi mai bine. Sunteţi concediat, dacă asta vă doriţi cu tot dinadinsul. De mult vă doriţi un astfel de deznodământ, aşa că o puteţi recunoaşte în fine cu inima uşoară.

După o privire fixă, stimulatoare între cei doi, Georg s-a închinat printr-un gest de politeţe şi a dispărut pe uşa automobilului.

Leonor a rămas însă aţintită asupra uşii mult timp după aceea, ducându-şi ambele mâini la tâmple.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mine? Ce am făcut? a şoptit ea. L-am expediat pur şi simplu afară! Simt că înnebunesc!

Adam a apărut imediat din spate, ceea ce a avut darul de a o calma imediat pe fată, care s-a stăpânit atât cât se putea.

— Mister Green, vă rog să veniţi încoace! a spus ea cu o voce imperturbabilă.

— Sunt deja aici. Dar unde este Mister Hartung?

— Afară!

— Bine a făcut.

— În afară pentru totdeauna. E concediat.

— Cum?

— Nu va mai reveni.

— Ce tot spuneţi acolo?!

— L-am concediat, nu se aude?

Adam a început ca de obicei să se scobească în ureche. Mai întâi în cea reală, apoi a luat-o la rând pe cea artificială.

— Probabil că vă arde de glumă.

— Nu, nu, am denunţat chiar acum contractul nostru, Mister Hartung ne-a părăsit.

— Ei, nu mai spuneţi. Şi de ce s-o fi făcut?

— Nu mai suportă să stea înăuntru.

Leonor i-a relatat incidentul detaliat, fireşte, corespunzător adevărului, dar plasând vina în sarcina altuia. Nu era tocmai corect, dar nu mai puţin uman. N-a exagerat în atribuirea acesteia, dar era evident că în ce-o privea, nu se socotea de fel vinovată.

Acum însă, după ce auzise povestea, Adam a revăzut cazul în totalitatea lui, a luat modul rece şi imparţial, cum îi era felul.

— Aşa deci, eu nu cred că va rămânea aşa. Cu siguranţă că se va reîntoarce.

— Mister Hartung? Atunci poate că nu-l cunoaşteţi!

— Şi-a luat cu el şi carabina?

— Nu. După cum se vede, mai zace încă atârnată de cuiul acela.

— Atunci se va întoarce cu siguranţă.

— Da, poate ca să-şi ia arma. Oricum, i-o puteţi duce afară chiar dumneavoastră, sau dacă nu, unul din cei doi montori.

— Să i-o duc afară?

— Păi, unde?

— La ce bun? Se va întoarce singur îndărăt, o să vedeţi!

— Cum? Aşa tam-nesam? L-aţi plătit barem aşa cum se cuvine? Are doar de încasat o sumă frumuşică pentru toate serviciile oferite.

— Aveţi dreptate! La asta nici nu m-am gândit! Va trebui să ia toţi banii care sunt acum în posesia noastră şi asta imediat…

Cu asta, Leonor a sărit sus.

— Staţi pe loc! a ţinut-o Adam pe fată împiedicând-o să iasă afară. Sau mai bine. Mergeţi şi spuneţi-i că totul e în regulă, că vreţi să se reîntoarcă. Ceva de genul „haide, Georg. Totul a fost o glumă, vom conlucra şi de-acum înainte bine împreună” şi să-i daţi de împăcare o săra… dar ce spun eu aici? Dumneavoastră o veţi descurca. O ştiţi mai bine…

Cu un strigăt, Leonor s-a dat îndărăt.

— Acum şi-a pierdut şi acesta minţile!

— Cum? Eu? Nu, nu, nici pe departe. La mine ce-i în guşă şi în căpuşă! Poate alţii şi-au pierdut raţiunea, asta o cred. Mister

Hartung, care n-a mai putut îndura viaţa în recluziune şi dumneavoastră, fiindcă Mister Hartung nu va făcut încă o declaraţie de dragoste!

— Omule, omule, ce-ţi trece prin minte?

— Nu, nu puteţi duce cu preşul un om ca mine trecut prin ciur şi dârmon. Eu ştiu ce e de ştiut. Ei, acum să vorbim franc. Sunteţi până peste urechi îndrăgostită de tânărul acesta şi fiindcă n-a reacţionat cum se cuvine, v-aţi pierdut încrederea şi i-aţi copt-o! Aşa cum ştiu numai femeile să o facă în momentul când poartă o asemenea povară în suflet.

Leonor a gemut şi s-a tânguit. Nici nu mai era în stare să facă mai mult. Nu putea nici să-l gonească, nici să-l concedieze şi pe acest omuleţ verzui. Sunt anumite momente în viaţa unui om care pur şi simplu nu se pretează la nici un fel de soluţii. Omul poate să-ţi alunge câinele, sau dacă-l pune într-un sac şi-l duce departe, acesta îşi găseşte întotdeauna drumul îndărăt. Ar putea însă să-l vândă. Dar azi nu se mai obişnuieşte. Ş-apoi, mai sunt şi alte relaţii umane care prin nici o jignire nu se mai pot distruge.

Aşa că lui Leonor nu-i mai rămăsese decât să geamă şi să-şi dea ochii peste cap până în pragul leşinului.

— Eu, eu...?

— Da, da, dumneavoastră. Aşa că aveţi numai un pic de răbdare, Georg al dumneavoastră se va reîntoarce singur. Dar apoi va rămânea în întregime să-l trataţi cum se cuvine. Tipul e destul de timid, chiar sub carapacea asta de om în care se găseşte o inimă şi un suflet blând...

— Eu, eu, niciodată...

— Ei, s-o lăsăm, să nu mai jucăm teatru.

— Îl urăsc, da, da, acum îl urăsc pe acest om!

— Da, fireşte, ştiu ce zic toate femeile când nu le reuşeşte vreo pradă. Îmi aduc aminte de cucoana vulpe şi de strugurii la care nu poate aju...

Leonor a considerat că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să dea buzna în compartimentul ei şi să se închidă acolo.

Cu acest omuleţ îndrăcit, cu totul în verde, pe care nu-l putea alunga, n-ar fi putut să ajungă la un numitor comun, asta îi devenise de-acum clar de-a binele!

Când a apărut din nou la lumina zilei şi de fapt în cealaltă zi, a arborat cu totul altă mină, prefăcătoria reuşindu-i destul de bine, cât despre Adam, acesta s-a păzit să-i mai aducă aminte despre disputa lor din ajun.

Era destul de abil şi de deştept pentru a nu o mai face.

Căpitanul a bătut la uşă şi Leonor s-a grăbit să-i deschidă.

— Călăuza dumneavoastră, acel Mister Hartung, a cerut permisiunea de a lucra ca muncitor simplu, ca fochist în sala cazanelor.

— Ca fochist? a întrebat Leonor îngrozită.

— Da, s-a oferit de bună voie şi-mi convine de minune, întrucât cei doi fochişti ai mai, cei mai destoinici, s-au îmbolnăvit brusc şi nu aveam cu cine să-i înlocuiesc. De ieri Mister Hartung lucrează jos la cazane şi pot spune că n-o face cât doi oameni, ci chiar cât trei laolaltă!

— Dar nu era cazul! N-are de ce. Îi sunt datoare cu o grămadă de bani şi pot oricând să-i plătesc biletul de călătorie.

— Ştiu perfect asta. E vorba de un conflict spontan, i-am oferit eu întreaga ospitalitate şi un bilet de parcurs gratuit, dar Mister Hartung m-a refuzat politicos şi a insistat să rămână la cazane, unde lucrează ca un apucat şi ceea ce e extrem de ciudat, pare să fi găsit o adevărată plăcere în această muncă frenetică.

— Ei, să vorbim pe şleau acum, s-a amestecat şi Adam în conversaţie, asta e ceea ce-i lipseşte deocamdată. Trebuie mai întâi să-şi zdrobească toate oasele acolo jos şi abia apoi va ajunge la raţiune şi se va transforma iarăşi într-un leneş patentat cum am devenit acum cu toţii.

— Nu, nu, niciodată! a strigat din nou furioasă, având ultimul cuvânt Leonor.

— Ei bine, atunci nu aveţi decât să persistaţi în nebunia voastră. Eu ştiu ce ştiu, femeile nu s-au schimbat câtuşi de puţin din vremea când eram şi eu tânăr.

CAP. XXXVII

DEVENIŢI UCIGAŞI

Era ultima noapte pe care aveau să o mai petreacă pe mare, întrucât se găseau deja în Rio de la Plata, dar încă nu se zărea de fel coasta, ci numai din când în când câte o luminiţă.

Când Leonor s-a trezit a doua zi, a văzut de-acum portul oraşului Buenos Aires.

Deodată s-a auzit o bătaie energică în blindajul automobilului, Când Leonor şi-a îndreptat privirea spre fereastră în direcţia de unde venea zgomotul, a văzut afară câţiva domni.

— Miss Leonor Morris? a întrebat unul dintre aceştia.

— Da, acesta-i numele meu. Ce doriţi?

— În numele regelui, sunteţi arestată!

În acelaşi timp cel ce vorbise a prezentat o citaţie, sau în orice caz, un fel de document, pe care-l scosese din buzunarul de la piept, ţinându-l la oarecare depărtare de fereastră.

Leonor şi-a păstrat calmul. Chiar dacă era vorba de o arestare, asta nu mai putea să o emoţioneze.

Dar ea nu a reuşit să citească textul.

— Şi însoţitorii dumneavoastră sunt de asemenea arestaţi, a continuat să pronunţe sentenţios funcţionarul.

— În numele cărui rege?

— În numele regelui Angliei.

— Aşadar, sunteţi un funcţionar de poliţie?

— Da!

— Şi de ce, mă rog, ar trebui să mă arestaţi?

— Nu e nevoie şi nici n-am îngăduinţa să v-o spun. Pe de altă parte, eu însumi nu cunosc motivul. Îmi fac datoria pur şi simplu.

— Ce am eu de-a face cu Anglia?

— Arestarea dumneavoastră survine în urma unei convenţii internaţionale. Oriunde veţi ajunge veţi fi arestată şi aruncată într-o închisoare.

— Da. Fireşte, îndată ce voi fi arestată de un funcţionar al

poliţiei ţării respective, nu-i aşa?

— Absolut corect!

— Ei bine, ştiu că ne găsim acum în republica Argentina!

— Nu, vă găsiţi pe un vas britanic, pe care mai fâlfâie încă steagul naţional.

— Ah. Acum îmi dau seama de ce dumneavoastră ca englez doriţi să mă arestaţi! Aşadar intenţionaţi să mă aduceţi pe uscat?

— Da. Cu automobil cu tot şi nimeni nu are permisiunea să-l părăsească.

— După care mă veţi preda autorităţilor argentiniene?

— Desigur, pe uscat automobilul va fi de îndată preluat de către autorităţile argentiniene.

Acum însă a trebuit să iasă în evidenţă şi Adam. El şi-a strecurat pe una din ferestre unul din braţele sale, ţinând între degete o priză de tabac.

— O priză, vă rog? a zâmbit el mucalit. Din tabac de calitate.

Funcţionarul a întins mâna repede, dar şi mai repede şi-a retras-o Adam din gemuleţ.

— Nu, nu, nici întreaga doză!

Căpitanul, care tocmai se întorsese de pe uscat, s-a apropiat de automobil.

— Miss Morris, vin de pe uscat. Am auzit că vor să vă aresteze!

— Formularul de arestare tocmai mi-a fost adus la cunoştinţă, a replicat Leonor.

— Pentru ce? Care-i motivul. Nu ştia nici unul şi acest funcţionar de asemenea nu cunoaşte vreun motiv.

— Mister Hartung este arestat de asemenea.

— Cum? a strigat Leonor pălind.

— Aşa este, a încuviinţat funcţionarul, însoţitorul dumneavoastră, Mister Hartung, a şi fost arestat.

— N-am avut nici cea mai mică bănuială, a intervenit căpitanul. L-am văzut pe Mister Hartung încătuşat între doi poliţişti.

— Cum? Aici pe bord?

— Nu, ci atunci când era pe cale de a se fi urcat într-o cabrioletă.

— Într-o cabrioletă? Sau pe bord?

— Nu. Fireşte, ci la cheu. Pe uscat. Deci este deja pe uscat?

— Acesta este deja la tribunal, a confirmat funcţionarul. Aşadar, Miss Morris, vă rog să nu opuneţi nici o rezistenţă…

În momentul acela Leonor a scos un ţipăt, care nu mai avea nimic omenesc, a sărit direct la volan, a umblat la una din

manivele şi a tras-o apoi îndărăt. După cum mânuia aceasta manivela, încoace şi încolo, tot astfel încoace şi încolo şi Maximus încă solid ancorat prin odgoane de catargul principal. Deodată, odgonul cel mai solicitat s-a rupt, urmat de îndată de un al doilea, după care toate celelalte s-au spulberat precum sticla. Automobilul s-a eliberat de legăturile sale şi în momentul următor Leonor a comutat butonul electric pe forţa motrice a motorului, la o sută cincizeci de cai putere. Cu această forţă incredibilă, Maximus s-a pus în mişcare, ţâşnind peste bord.

Era evident că Leonor voia să sară cu automobilul peste bord. Dacă nu, de ce s-a eliberat din legături? Dar nu se mai putea ajunge la săritură, pentru că lansarea era prea scurtă, timpul de manevră de asemenea insuficient, ca să poată pomi aparatul şi să pregătească saltul. De aceea, Maximus s-a ciocnit pur şi simplu de parapet, sau mai degrabă, a spart ca o ghiulea balustrada din lemn!

În locul unei detunături sau zguduituri, la care se aşteptau cu toţii, sa auzit un strigăt cere-ţi vâra groaza în vine, după care Maximus a aterizat în apă, nu înainte de a se ciocni de un mic vaporaş ce trece tocmai în momentul acela pe acolo.

Automobilul, ce se mai găsea în plină săritură, a ajuns la suprafaţa apei, pe care s-a deplasat fără să-şi folosească măcar elicea. În urma acestuia au rămas ţipete, gemete, plescăituri ale trupurilor omeneşti care ajunseseră între valurile produse, groază şi spaimă peste tot.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Leonor îndată ce şi-a revenit cât de cât.

— Ne-am prăbuşit peste o ambarcaţiune, după ce am zdrobit-o de tot, a şoptit Adam şi faţa sa zeflemitoare, cum era de obicei, se schimbase, devenind aproape de nerecunoscut.

Au privit cu toţii îndărăt. Leonor şi-a întors iute ochii spre Columbus, în jurul căruia mişunau mai multe bărci, toate acestea grăbindu-se să dea ajutor sinistraţilor. Din apă erau scoase nu numai trupuri de oameni vii, dar şi morţi. Să nu mai vorbim de cele ale unora groaznic mutilaţi.

— Acum am devenit şi ucigaşi! a şoptit Adam tot aşa ca şi prima oară.

Prin trupul lui Leonor parcă se scurgeau scântei electrice, aşa cum se zguduia acum la priveliştea care i se înfăţişa în faţa ochilor.

— Ne-au silit la asta! Şi Georg se găseşte încătuşat la tribunal!

— Am mai omorât acolo sus un om, pe acel funcţionar de

poliţie, care a fost împins către balustradă, după care l-am transformat în terci atunci când Maximus a trecut peste el. Am văzut cu ochii mei!

— Georg în cătuşe şi la tribunal! continua să repete Leonor.

— Leonor, Leonor, acum am devenit chiar noi înşine nişte ucigaşi!

— Va trebui să-l eliberăm pe Georg, atâta timp cât mai putem! Ajutaţi-mă pe mine, criminala, sau… părăsiţi-mă!

Adam n-a mai spus nimic în plus. Sub mâna sa priceputǎ, automobilul s-a transformat într-o barcă cu motor închisese ferestruicile prin care pătrunsese nişte apă. A gustat-o puţin, negăsind-o sărată, în timp ce fluxul creştea şi Parana se transforma treptat în Rio de la Plata, care este mai mult un golf, unde se adună apă dulce. De aceea, a pus pompele în funcţiune pentru a înlocui apa consumată în cele paisprezece zile.

Nu mai puţin indiferenţi faţă de ce lăsaseră în urmă păreau să se comporte cei doi muncitori. Ei trăiseră de fapt multă vreme ca nişte schimnici în acea mănăstire veche unde se elabora morisitul, modelându-şi voinţa şi omenia, devotaţi trup şi suflet bătrânului inventator şi acum tinerilor lor stăpâni. Ascultători şi rapizi ca totdeauna, s-au pus sub comanda aceluia pe care-l desemnase Leonor.

Maximus se grăbea acum înspre ţărm sub mâna fermă a lui Leonor, care preluase volanul şi transformat în barcă cu motor, depăşise în viteză toate celelalte ambarcaţiuni. Nici nu mai era cazul să-şi schimbe direcţia, cum fusese intenţia sa iniţială, socotea suficient doar să ajungă pe uscat pentru a vedea în depărtare primele clădiri ale marelui megalopolis sud-american, care era oraşul Buenos Aires.

CAP. XXXVIII

DICTATOAREA

La periferia oraşului Buenos Aires se întindeau culturi, în special de legume, pentru nevoile zilnice ale capitalei argentiniene. Între aceste pământuri nu se vedea nici un sat. Ţăranii locuiau ei înşişi în oraş şi în fiecare dimineaţă ieşeau la câmp, pentru ca seara să se reîntoarcă din nou acolo.

Buenos Aires şi toate împrejurimile sale duceau lipsă de apă. Deşi ploua suficient de des, exista umiditate în sol, care este excepţional de roditor, cu excepţia faptului că nu poseda izvoare şi toate fântânele existente ofereau numai apă sărată.

În oraşul propriu-zis există câteva cisterne.

Cu apă proaspătă şi bună, care însă costă foarte mult, astfel încât marea majoritate a populaţiei nu şi-o poate permite. În rest, apa potabilă este extrasă cu ajutorul fluxului din Rio de la Plata, după ce era filtrată cu deştul de mare greutate.

După o plimbare de jumătate de oră, din oraş ajungi direct în pampasul cel sălbatic, aşa cum se numeşte aici preria. Aici nu lipsesc hergheliile de cai, dar nici cirezile de comute, prin care Argentina a devenit atât de cunoscută, alături de renumitele lanuri de grâu şi porumb.

Se văd gazele sperioase în schimb, cărora iarba grasă le este de ajuns şi pentru a-şi astâmpăra setea. Câmpurile cultivare se întâlnesc mai departe, acolo unde coloniştii înşişi găsesc apa potabilă în puţurile proaspăt săpate.

În împrejurimile mai îndepărtate ale oraşului Buenos Aires se află totuşi destule districte unde rezervele de apă sunt asigurate, un fel de oaze ca să le spunem aşa şi una dintre ele se numeşte La Magdalena, situată la sud de oraş, dar destul de aproape de coastă.

Pe linia ferată, la o oră depărtare de capitală, un fel de staţiune estivală de băi şi un loc de refugiu pentru argentinienii bogaţi pe toată durata sezonului cald.

De-a lungul digului pe şosea, un echipaj cabalin se grăbea în direcţia oraşului. Cei doi cai în plină cursă n-ar fi avut nevoie decât de două ore pentru a ajunge în oraş. Erau de fapt nişte roibi minunaţi, tot aşa de bogat era şi harnaşamentul. Trăsura şi livreaua conducătorului şi a celor doi servitori străluceau de fireturi aurite.

Se găsesc în Buenos Aires destui oameni bogaţi, care vor s-o arate, mai ales atunci când aparţin rasei mândrilor conchistadori spanioli.

Şi cei trei călători din trăsură aparţineau fără îndoială tot acestei stirpe.

O doamnă în vârstă, care cu ajutorul pudrelor şi a fardurilor ţinea morţiş să se înfrumuseţeze, una tânără, care nu avea nevoie deloc de astfel de mijloace artificiale şi alături un domn destul de tânăr, care şi-ar fi vârât fără îndoială briliante în urechi şi în nas, dacă asta ar fi fost moda. Astfel trebuia să o arate că poseda bani şi asta se vedea de la o poştă din inelele pe care le purta pe degete, acul distins de cravată şi câteva brăţări, ca să nu mai vorbim de ceasul de aur cu lanţ din acelaşi metal preţios. Butoanele de la manşete şi câte alte accesoriii.

În dreapta direcţiei de mers a acestora se întindea plaja, iar înaintea lor se vedea de-acum periferia oraşului Buenos Aires cu portul său, situat totuşi la o mai mare depărtare.

La viteza pe care şi-o permiteau patrupedele se putea ajunge acolo într-un sfert de oră.

— Ia uite-te acolo, Manuel! a strigat doamna cea bătrână. Ce ciudată ambarcaţiune mai este şi asta care tocmai se îndreaptă înspre mal?

Domnul căruia îi fusese adresată întrebarea şi care se găsea undeva în spate. S-a întors.

— Pe Madona! a strigat el în momentul următor, Ăsta nu-i altceva decât misteriosul automobil al lui Miss Leonor Morris.

Omul a devenit deodată destul de agitat şi nu mai puţin cele două domnea, în special cea vârstnică, care în ciuda corpolenţei sale a sărit în sus:

— Manuel!

Tânărul s-a mai întors o dată în spate, între cei doi stabilindu-se o înţelegere mută, acesta voind să spună ceva, dar la un semn al doamnei în vârstă, care a făcut un semn către cea tânără, domnul a amuţit.

Acum nu trebuie să se înţeleagă că este vorba de un lucru neapărat condamnabil.

— Da, Lucia. Avem de-a face cu cel mai renumit automobil, a spus Manuel, care s-a silit să-şi păstreze calmul.

Trăsura nu trebuia să se oprească, dacă voiau să privească mai departe automobilul în evoluţia lui. Acesta era încă destul de departe, lateral în dreapta lor.

— Se pare că a traversat oceanul tocmai din Capetown pentru a ajunge la Buenos Aires astăzi, a strigat Luci, cea mai tânără, cu ochii înflăcăraţi.

Acesta făcea impresia de a fi destul de naivă, deşi în celelalte compartimente, trupeşti şi spirituale deopotrivă, era o femeie în toată puterea cuvântului.

— Nu, nu cred că e vorba despre cesta, dacă ar fi fost şi-ar fi anunţat prezenţa telegrafic. Se pare că s-a îmbarcat pe vaporul Columbus pentru a ajunge aici.

— Chiar dacă ar fi, cum poate un automobil să călătorească pe apă?

— S-ar fi putut să fi părăsit vaporul undeva în port, sau şi mai bine, să fi sărit peste bord.

Cu toţii au izbucnit în râs.

— Cum, poate să şi sară?

— Se zice că da.

— Dar de ce să aterizeze aici, în partea asta părăsită a coastei?

— Pentru că în oraş, un atentat cu bombă…

— Da, copile, acest vehicul nu are nevoie de nici un port, i-a căzut în vorbă cu reproş tânărului privindu-l cu reproş doamna cea vârstnică.

Dar Lucia auzise totuşi ceva. În Capetown a fost cu adevărat o bombă aruncată asupra automobilului?

— Se spune că aşa e.

Dar a fost relatat în fiecare ziar.

— În ziare se exagerează totul, orice zvon este transformat într-o ştire adevărată.

— Şi de ce ar face asta?

— Asta este tradiţia ziarelor.

— Nu mă refer la asta. De ce ar arunca cineva o bombă asupra acestor călători?

— Copilă, tu pui probleme şi întrebări, la care nimeni ne este în stare să-ţi ofere un răspuns.

Plaja era constituită dintr-o suprafaţă netedă nisipoasă, deservită de flux şi reflux, inundată ocazional şi de apele mării. Acolo unde fluxul nu ajungea, începea de îndată pampasul cel

verde. Această plajă fusese acum atinsă de ciudata barcă cu motor, care s-a transformat în automobil, începând să ruleze cu roţile care s-au ivit pe nisip, după care a ajun în câmpia ierboasă, oprindu-se în dreptul şoselei, dar încă destul de departe de trăsură.

— Minunat, minunat! a jubilat tânăra. Un automobil care poate merge şi pe apă. Aşa ceva.

— Minunat, minunat, s-a bucurat tânăra doamnă. Aşa ceva ştiu că mi-ar plăcea să am şi eu!

Entuziasmul neaşteptat al tinerei a provocat o nouă discuţie pe şoptite între cei doi.

— Oare ocazia asta ivită nu-i minunată?

— Noi singuri nu putem întreprinde nimic.

— Putem să spionăm. Să ascultăm…

— Asta dacă vor fi de acord să vorbească cu noi.

— Nu strică să facem o încercare. Ne prezentăm şi asta va fi suficient.

— Atunci, ne vom găsi în gura leilor, a fost de părere tânărul pe un ton certăreţ.

— Pe dracu’! N-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce plănuim noi! i-a dat răspunsul bătrâna doamnă, care părea să posede un curaj veritabil disimulat. Sub voalurile sale, în raport cu Manuel. Toată această conversaţie se purta pe şoptite. Se înţelege.

— Maman, maman, nu putem să vedem mai îndeaproape automobilul ăsta? a strigat Lucia.

Sporovăială dintre cei doi a trebuit să se termine.

— Putem încerca.

Acum automobilul ajunsese chiar în dreptul lor, lateral. Aşa încât trăsura a fost nevoită să se oprească. Dar cei trei pasageri făceau deja semne disperate.

Automobilul s-a apropiat oprindu-se pe şosea, în apropierea trăsurii.

— Aceşti domni par să-mi vină în întâmpinare, s-a pronunţat Leonor, care coborâse blindajul parţial pe partea din faţă a automobilului, de parcă mi-ar fi ghicit intenţiile venindu-mi în întâmpinare.

— Dar, ce fel de ochi fac oamenii ăştia!

Ea a deschis între timp cu totul fereastra.

— Iertaţi-mă, domnilor, dacă vă reţin, a început ea pe franţuzeşte. Sunt o străină în această ţară… Dar vă rugăm… vorba ei a fost luată parcă de pe buzele celor trei, care săriseră

imediat din trăsură, făcând cunoştinţă şi aflând cu această ocazie că Miss Leonor Morris debarcase de curând în Argentina.

S-au complimentat reciproc, urându-şi succes şi sporovăind tot felul de amabilităţi, ce se obişnuiesc la asemenea ocazii.

— Cu cine am onoarea? a întrebat la rândul său Leonor, care de-abia apucase să intre şi ea în vorbă.

Cei trei interlocutori ai Leonorei au luat o ţinută de circumstanţă, venindu-i în întâmpinare.

— Nu dumneavoastră, ci noi avem deosebita onoare şi nesperatul privilegiu ca să vă salutăm, ca şi primii argentinieni, pe pământul nostru, i-a răspuns galant tânărul.

Doamna aceasta este senora de Castro, soţia preşedintelui Argentinei, a arătat el înspre femeia mai în vârstă.

Urmăriţi continuarea în broşura nr. 15

CUPRINS

CAP. XXXV *MAŞINA INFERNALĂ*.....3
CAP. XXXVI *UN CONFLICT FĂRĂ URMĂRI ŞI CU UN ADAM CE SPUNE ADEVĂRUL*.....11
CAP. XXXVII *DEVENIŢI UCIGAŞI*.....17
CAP. XXXVIII *DICTATOAREA*.....21
CUPRINS.....26

DICTATOAREA BUENOS AIRESULUI

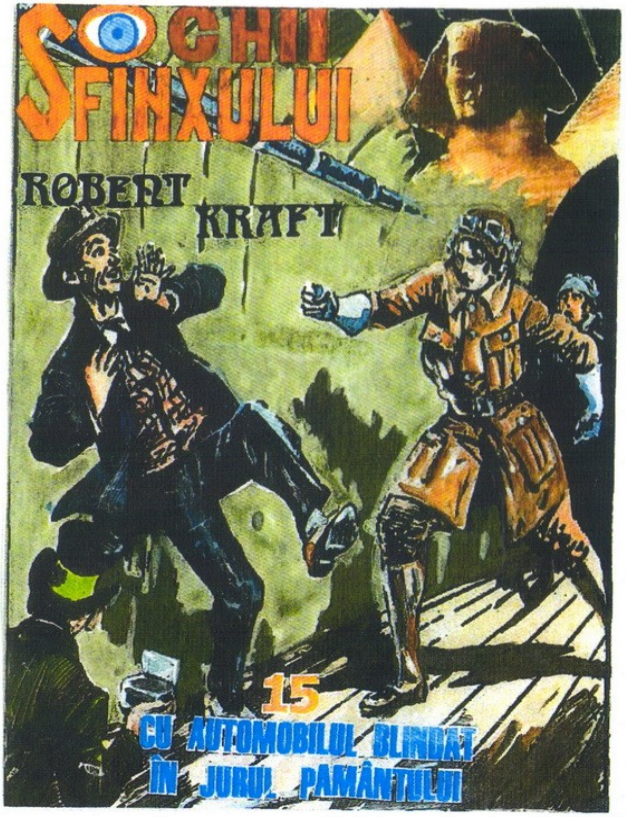

Leonor ia ca ostatică pe soția președintelui, pentru eliberarea lui Georg. Tânăra amenință cu distrugerea capitalei.